

Inga djupsinnigheter här

FOTO: ANETTE PALM-WIGARDT

När Mickey Jupp i "Modern music" sjunger om att dagens musik inte angår honom, att gårdagens hjältar är borta – då kommer det verkligen från hans hjärta.

– Nog kan man påstå att den låten är självbiografisk, säger han på sitt godmodiga sätt.

– Fast å andra sidan vet jag inte så mycket om rockmusiken i dag. Jag lyssnar aldrig på radio. Bäst trivs jag när jag får sitta nere på puben och klinka lite piano i goda vänners lag. Inget märkvärdigt, bara en enkel kväll.

Enkelt, inget märkvärdigt. Två ord som ständigt återkommer när man talar med Mickey Jupp. Och på något sätt så passar orden så bra in på denne i sin attityd så typiske engelsman. Någon har dessutom liknat honom vid Nalle Puh och faktum är att Mickey Jupp brukar beskriva sig själv med en parafra från böckerna om denne snälle och godmodige björn.

"Jag är en enkel man som vill ha min musik vanlig och enkel."

Av någon anledning har denne enkle man gått och blivit rocklegend och hjälte i den diffusa genre som fått stämpeln pub-rock. Som är precis vad det låter som, rockmusik som spelas just på pubar och som är anpassad därefter. Glad, okomplicerad, traditionell. Att komma med några djupsinnigheter inför en publik som dricker öl och jagar en sängpartner för natten, det går bara inte. Att sedan genren i svensk debatt blivit ett hatobjekt, det är en sak som inte skall avhandlas här.

Varför gick då Mickey Jupp och blev en legend?

– Antagligen för att folk som Lee Brilleaux och Wilko Johnson i Dr Feelgood snackade om mig. De gjorde mina låtar på scen och de nämnde alltid mitt namn. Will Birch i Kursaal Flyers var likadan. De spelade ju in min "Cross country".

Men, det här var i 1970-talets mitt, och då hade Mickey Jupp redan varit igång många år på den engelska rockscenen. Och lite legendstatus skaffade han sig med gruppen Legend, vars LP-skivor i dag säljs för höga summor på skivauktioner.

Plattorna skulle ha sålts när de kom ut. Nu har jag ingen större nytta av det.

Bitterhet och avundsjuka är ingenting som ligger för denne 39-åring (jo, även legender blir äldre).

inte

Mickey Jupp

-en rock- legend på pubarna

- Jag beskrivs som en "easy-going man", men det stämmer inte helt. Jag bryr mig om en del och jag engagerar mig. Fast ofta är det ju inte.

Synar man Mickey Jupps karriär kronologiskt och om man talar med personer som haft med honom att göra under åren - då finner man chanser och möjligheter som kvävts gång på gång. Allt under det att huvudpersonen konstaterat faktum, ryckt på axlarna och beställt in en öl till och sorglöst umgåtts med vännerna. Det verkar som han halkat in i det hela på ett dussin bananskal och att allt är slumpens skördar.

Kritiker, publik och skivköpare som gillar Dave Edmunds, Nick Lowe, Sean Tyla, Elvis Costello och andra skickliga pophantverkare, de gillar också Mickey Jupp. Hyllar honom som scenartist, som musiker och talar lyriskt om honom som låtskrivare. All denna hyllning har Mickey Jupp aldrig strävat efter.

- Jag tycker inte om att ge intervjuer, jag har aldrig ringt något skivbolag och gjort PR för mig själv. Jag har aldrig bett om att få göra en turné, än mindre en spelning.

Varför håller du då på med det?

- Jag kan väl inget annat.

Drömmer om framgång, att slå igenom, det gör han inte längre. Om han nu någonsin gjort det.

- Då skulle jag väl vara tvungen att sitta hos frisören en hel dag för att få någon konstig frisyr och så måste jag hitta på någon konstig image. Det är ju så det går till nu.

Mickey Jupp som trendputte? Nej, den tanken går bara inte. Han är som han är och det är bara att säga ja eller nej. Själv bryr han sig knappast där han sitter, står och går i sin rutiga skjorta, sina slitna alltför stora jeans, med sin ölmage, sin närsynthet och sina så typiskt bruna engelska tänder. Och sin typiska engelska artighet. Det är "please" hit och dit, det enda som är svårt är att få till en traditionell intervju-situation.

Utän det blir ett spritt ord här och där, iakttagelser och ett försiktigt närmande. När Mickey Jupp (äntligen) kom till Sverige för en kort turné i våras ("ingen hade frågat mig förut"), då stod det klart hur beroende han är av att det fungerar runt honom. Att bandet fungerar fint ihop utanför scenen, att allt sker utan större åbåvor. Då

Mickey Jupp är en enkel man som vill ha sin musik vanlig och enkel. Och av någon anledning så har denne enkle man gått och blivit rock-legend. I genren pub-rock.

Av FRANK ÖSTERGREN

tränger man sig som utomstående inte på, utan har man tur upptäcker man plötsligt att man umgås med kompisar. Dessutom, hur mycket legend nu mannen som skrivit "Switchboard Susan" än är, så var hela turnén ett ekonomiskt vägspel. Det var spelningar "på dörren" och allt var i lågbudget-format.

Turnébussen var en skranglig trång historia där bandet, fyra personer plus chauffören/roddaren/fixaren trängdes. Hur den svenske arrangören Christer Svensson också fick plats är en gåta. Hotellen var av de enklare slagen, matsällena svenska lunchbarer och gattukök. Första natten sov man till och med hemma hos Christer Svensson. Antagligen var man lika fattiga när de åkte hem (med båt givetvis) som när de kom hit.

Till första konserten, på Mosebacke i Stockholm, dök en kvinnlig representant för det svenska skivbolaget upp. Till Mickey Jupps förvåning måste sägas.

- I London har jag varit på kontoret en gång. Och ringt mig, det har de aldrig gjort. Undrar om de ens vet att jag är i Sverige på turné?

Mickey Jupp och skivbolag, det är en sorglig historia. Han har varit på Bell, Vertigo, Stiff, Chrysalis, Line och nu A&M. Riktigt hur han fått kontraktet, det vet han inte. Däremot är anledningen till samarbetets upphörande ställd utom allt tvivel. Mickey Jupp säljer inga plattor och då hjälper det inte att vara en låtskrivare som bättre skivsäljande artister spelar in.

- Att spela in plattor är ett helvete. Jag hatar att vara i studion, det är bara ett tråkigt jobb som måste göras. Dessutom har man knappt något inflytande över vad som sker.

Nya LP:n är producerad av Francis Rossi från Status Quo. Varför?

- Skivbolagets idé. Själv tyckte jag det var vansinnigt, det gjorde hela bandet. Och i studion lät det inte alls bra. Jag är inte alls nöjd.

- Men alla har fått som de velat, utom Mickey Jupp och hans band. Det är bara att hålla god min i elakt spel.

Men du borde väl för Guds skull bli förbannad, slänga ut Rossi från studion, sparka skivbolagsfolket i häcken och se till att du får det att låta som DU VILL?

- Mmmm...

- Du, jag skall berätta hur jag fungerar. Om du är ute och kör bil, långt ute i obygden, och bilen går sönder. Nog blir du arg, ledsen, stressad, ja ta vad du vill. Det hände mig för något år sedan. Jag ryckte på axlarna, visslade en stump och väntade till någon annan bil kom...

En gång i tiden tackade denne man nej till att bli medlem i Dave Edmunds Rockpile.

- Det var strax efter att Dave hade sin jättehitt med "I hear you knocking". Han hörde mig och bandet i London en kväll och så fick jag erbjudandet. Jag sa nej. Om man nu ser tillbaka på det här med Rockpile, Dave Edmunds och Nick Lowe, då borde jag ju ligga vaken om nätterna och bittert ångra mig. Tänk att då hade man sitt på det torra nu. Men nej.

- Då kanske jag till och med sett någon groupie. För du skall veta, under

alla mina år har jag aldrig varit med om tjejer backstage. Min fru vägrar tro mig. De enda som kommer är lite äldre killar som vill ha mina plattor signerade.

Nu är det dags att berätta om Mickey Jupps karriär, den som han halkade in på. Och när han berättar om den, då sker det under ideliga lovprisanden av en helt ordinär svensk luncschnitzel, serverad på en vanlig ordinär svensk lunchrestaurang i Uppsala. Dessutom är hans protester lamma när man frågar om kvalitén på det svenska folköl han dricker till.

Född och uppväxt i Southend i London, ett geografiskt område som också sett grupper som Dr Feelgood, Kursaal Flyers med flera bildas. Själv var Mickey Jupp totalt ointresserad av musik, lyssnade knappt på radio och tanken på att själv spela, den fanns bara inte. Barndomen var det varken "si eller så" med. ("något problem barn som hängde ute på kvällarna var jag inte"), han pluggade, tittade på TV, gick på fotboll på lördagarna. Ingen i familjen, varken föräldrar eller system, var musikaliska eller uppmuntrade honom åt det hållet. Intresset kom först när han var 17-18 år.

Frågar man honom hur och varför, då svarar han någonting som kan tolkas som att det bara blev så. Så då finns han bara som gitarrist i gruppen Black Diamonds i det tidiga 1960-talets Southend, men återfanns snart som pianist och sångare i Orioles. Redan här börjar trådarna knyta ihop sig när det gäller de stamträd man kan rita upp över engelska rockmusikers bakgrund. Ett kort tag i Orioles spelade Mo Whitman gitarr, senare dök han upp i Legend. Och i en annan Southend-grupp som var samtida spelade Robin Trower och Gary Brooker (båda gick sedan mot egen berömmelse, solokarriär och Procol Harum bland annat), som båda kom att producera skivor med Mickey Jupp.

Enkelheten

Originaluppsättning av Legend innehöll förutom Mickey Jupp gitarristen Chris East, basisten Steve Geere och trumslagaren Nigel Dunbar. 1969 kom debut-LP:n, med samma namn som gruppen. En nästan helt aukustisk LP.

Aven om plattan nu inte visade upp den Mickey Jupp som skulle komma senare, gavs ändå en försmak därom. Alla tolv spår var hans egna kompositioner och byggda på den musikaliska grund som senare skulle bli hans varumärke. En enkel rockrytm av det allra vanligaste rakt-på-sak-slaget, uppbländ med rejäla doser rytm & blues. Hans musik har gjort enkelheten till självklarhet, en kör kommer in där den skall komma, en gitarrduell kommer där den skall komma. Och det låter

som det skall låta i just det sammanhanget.

Visserligen påstår han att så mycket radiolyssnande ägnade han sig inte åt i ungdomen, men visst har han hjältar som influerat och inspirerat honom. Chuck Berry, Elvis Presley, Fats Domino, ("däremot har jag aldrig gillat Jerry Lee Lewis"), countrysångare som Hank Williams, plus en rad svarta grupper och bluesartister. I en av de sällsynta intervjuer som finns med honom påstods att han köpte sin sista skiva 1962, "Green onions" med Booker T & MG's.

— Det där är inte riktigt sant. Vad jag menade var att där tog mina musikaliska sympatier för omvärlden slut, efter 1962 så finns det nästan ingenting som engagerat mig. Men en och annan skiva har jag köpt.

Första LP:n sålde inget och Legend ombildades, nu kom Mo Whitman in i bilden. Nu betalade sig också kontakterna med Procol Harum av sig, det var David Knight därifrån som ordnade skivkontrakt och det blev Tony Visconti som producerade. 1971 kom "Legend", LP:n med den brinnande röda stöveln på omslaget, LP:n som i dag säljs för fantasisummor på skivmässor. Här fanns låtarna som lade grunden till Mickey Jupps berömmelse, eller skall vi säga kultstatus.

"Cheque book" som Dr Feelgood spelade in, "Cross country" som Kursaal Flyers gjorde. Andra spår är "My typewriter" och "Somebody in love". Mickey Jupp hade hittat sin formel och enligt kritikerna har han aldrig överträffat denna uppvisning i perfekt enkelhet. Vilken nytta han nu hade av berömmelsen, för skivköparna var kall-sinniga. Utom i Italien, där gruppen fick en hit med singeln "Life". Dit åkte man på turné, en turné som visade sig vara ett månads långt engagemang på ett diskotek.

— "Life" var inte representativ för oss och vi vägrade spela den. Det var bara att packa och åka hem igen.

En tredje LP med ett Legend i upplösning släpptes, "Moonshine". Här lades stråkar på i några fall och den tidigare enkelheten var borta.

Sålde köksinredning

Besviken på allt och alla tog Mickey Jupp jobb i en skivaffär hemma i Southend. Det enda jobb han haft förutom ett innan han blev musiker, då var det som försäljare i en affär som sålde köksinredning.

Vad som lockade honom åter till scenen var den support han fick från många pubrock-band i 1970-talets mitt. Så plötsligt hade han satt ihop ett tiomannaband med blåsare och doa-doa-kör.

— Det är nog det enda jag ångrar, att jag inte visade vems band det var. Det blev för många inbördes strider och jag lät det bara ske. För fan, där hade vi en vinnande häst. Det lät otroligt bra, sveltig rytm & blues, kören jobbade fint. Vilken koreografi. Och blåset. Fan, jag skulle ha sparkat de som bråkade och jobbat med folk som tänkte i samma banor som jag.

1979 fanns det överraskande på samlingsplattan "Southend rock" två spår med just storbandet. "The ballad of guitar pickin Slim" och "Down at the doctors", den senare skulle bli nästan ett varumärke för Dr Feelgood.

Gary Brooker lyckades 1977 få ett skivkontrakt för Mick Jupp med Arista efter att bekostat demo-inspelningen av "Nature's radio". När den kom som singel fanns på baksidan en annan version av låten om "nere hos doktorn". Trots viss radioupbackning hände i vanlig ordning ingenting. Och nu var turen kommen till det då lilla fräcka skivbolaget Stiff. Ett bolag som drevs av

folk som verkligen gillade vad de höll på med. Där hade Elvis Costello, Nick Lowe, Damned, Sean Tyla, Yachts, Lene Lovitch och många andra udda artister varit. Första resultatet blev en samlings-LP med gamla låtar och (bortsett från två udda samlingsplattor med Stiff-artister) "Juppanese" som kom 1978. En sida komrades han av Rockpile, den andra sidan höll Gary Brooker i. Två helt skilda sidor. Själv gillar Mickey Jupp Rockpile-sidan bäst, fast mening- en från början var att Gary Brooker skulle producera hela LP:n.

Men varför sprack samarbetet med Stiff? Det måste ju ha varit ett bolag som passade dina ideal?

– Idén med Stiff var bra. Men de ville ha udda personer och jag var alltför vanlig. Men ägaren Dave Robinsons ursprungliga idé om ett roligt kommersiellt alternativ, den var bra.

Ut i kylan igen – där han fångades upp av Lol Creme och Kevin Godley från 10cc. Enkel och mustig pub-rock var väl inte det man i första hand förknippade dessa finsnickare med, men se, alla förväntningar kom på skam. I stället för att släta över och dölja lyckades de på LP:n "Long distance romancer" framhäva just det hos Mickey Jupp som skulle framhåvas. Sedan hade han också flera starka låtar att bjuda på, som "Switchboard Susan" och "Chevrolet".

1979 var det. Året därpå kom helt överraskande en tysk LP på bolaget Line. Titeln var "Oxford" och producenterna Ian & Gavin Sutherland. Enligt kritikerna ett slarvigt jobb, där alla tidigare kända kvalitetsbegrepp saknades. När så förra året hans första LP på A&M kom, "Some people can't dance" (producent var Mike Vernon) upprepades kritiken delvis. Fast alla var överens om att titelspåret och den bitert självbiografiska "Modern music" kunde räknas in bland pärlorna i Mickey Jupps produktion.

Gav upp

Hur kritiken kommer att uppfatta den strax innan Sverigeturnén i maj inspelade LP:n återstår att se, men när huvudpersonen själv gav upp redan under inspelningen...

På "Some people can't dance" dök gamle bekantingen Mo Witham upp igen. Basisten hette Tex Comer, med ett förflutet i gruppen Ace, och denne var också med på Sverige-besöket. På gitarr fanns då Ian Duck och bakom trummorna Paul Atkinson. En till det yttre lite luggsliten skara som i många, många år harvat runt på den engelska pub- och klubbscenen. Sean Tyla, grundare av Ducks DeLuxe och sedermera Tyla Gang, sa en gång att de engelska pubarna var den bästa skola man kunde få som rockmusiker. Där lärde man sig spela för publiken.

– Det ligger någonting i det. För det handlar ju om att roa för en kort stund. Du har publiken alldeles tätt inpå dig, så du har inte en chans att komma undan.

– Egentligen så vill jag ha det så. Ögonkontakten, den direkt fysiska närheten. När folk dansar och applåderar, när de skriker efter vissa låtar, då känns det jävligt bra.

– Men jag ser inte det där med att stå på scenen som höjdpunkten, det är ett jobb. Att ligga på turné är ett jobb, ett oerhört tråkigt jobb.

– Jag skulle få ut lika mycket om jag fick sitta en stund hemma vid pianot när jag kommer hem efter jobbet. Konserter och skivinspelningar, okey, men det är kompositör jag är.

– Ärligt talat, jag skulle nog klara mig utan pianospelet där hemma också.

Fast frågan är väl om han är helt ärlig när orden uttalas. Även enkla män bär på drömmar och en smula bitterhet. Och helt bortglömd är han ju inte. Förhållandevis ofta är man på turné, inte bara hemma i England, utan också på kontinenten. Holland, Belgien, Västtyskland och Frankrike. Men det är alltid i det lilla formatet, små klubbar och pubar, lokaler som ligger långt från de stora arenorna helt uppslukande massmediala spotlights.

Saknar fotbollen

För att ytterligare understryka det enkla bor Mickey Jupp dessutom sedan några år tillbaka uppe i norra England, en dryg dags bilresa från London.

– Egentligen skall man ju bo i London, närheten till allt. Men det enda jag egentligen saknar är fotbollen. Det finns inget bra ligalag där jag bor, ja förresten inget. Jag har alltid hållit på Southend och fortfarande försöker jag se deras matcher när jag är i London. Av lagen i första division håller jag inte på något speciellt, jag vet bara att jag aldrig tålt West Ham. Fast de är ju inte där nu.

Någon enstaka gång händer det att radion hemma spelar hans skivor, mest i producerade specialprogram. Förhållandet till pressen är däremot noll. De engelska musiktidningarna har inte talar med honom på många år, senaste intervjuen gjorde Daily Mirror. Fast det är också länge sedan. När han ännu bodde kvar i Southend brukade han gå in i den lokala skivaffären för att se om hans nya plattor hade kommit. Resultatet var alltid magert.

Hur livnär han sig då, för på pubspelningar blir man väl knappast fet?

– Då och då kommer det en royalty-check, så visst går det ihop.

– Men den här vintern har varit kärv. Dessutom köpte vi en begagnad

bil, min fru (han är omgift) tyckte vi behövde en, så...

Vad gör du på din fritid då?

– Inget speciellt. Jo, tittar på sporten på TV. Sporten är det enda jag läser i tidningarna, ja serierna också.

Enkelhet, vanlighet, liknöjdhet? Eller är det förnöjsamhet? Troligen kommer hans plattor att även i framtiden säljas för fantasisummor samlare emellan, allt medan Mickey Jupp sitter vid stambord på puben och dricker ytterligare en pint medan han läser tidningens sportsidor.

"I'm an old rock 'n' roller, old rock 'n' roller..."

DISKOGRAFI

LP-skivor

Med gruppen Legend:

- "Legend" Bell SBL 115 (1969)
- "Legend" (också känd som "Red boot"-album) Vertigo 6360 019 (1971)
- "Heads together" (samlings-LP där gruppen gör ett spår "Foxfield junction") Vertigo 6360 (1971)
- "Moonshine" Vertigo 6360 063 (1971)
- "Mickey Jupp's Legend" (samlings-LP) Stiff GET 2 (1978)

Under eget namn:

- "Juppanese" Stiff SEEZ 10 (1978)
- "Can't start dancin'" (samlings-LP där han gör två spår, "Making friends" och "You made a fool out of me") Stiff inget nummer (1978)
- "Be Stiff tour" (samlings-LP där alla medverkande gör en version av "Be Stiff") Stiff ODD 2 (1979)
- "Southend rock" (samlings-LP där han gör "The ballad of guitar pickin' Slim" och "Down at the doctors") Sonet SNTF 806 (1979)
- "Long distance romancer" Chrysalis CHR 1261 (1979)
- "Oxford" Line LLP 5083 (1980)
- "Some people can't dance" A&M AMLH 68535 (1982)

Singlar

Med gruppen Legend:

- "Georgia George"/"July" Bell BLL 1082 (1969)
- "Life"/"Late last night" Vertigo 6059 021 (1970)
- "Don't you never"/"Someday" Vertigo 6059 036 (1972)

Under eget namn:

- "Nature's radio"/"Down at the doctors" Artista 136 (1977)
- "My typewriter"/"Nature's radio" (promotionskiva) Stiff UPP 1 (1978)
- "Old rock 'n' roller"/"S.P.Y." Stiff BUY 36 (1978)
- "Rooms in your roof"/"Switchboard Susan" Chrysalis CHS 2388 (1980)
- "Recorded live in the studio" (EP med fyra spår) Line LMS 3016 (1981)

MICKEY'S INSTRUMENT

Mickey Jupp spelar på en Micro-Fret Golden Comet, en amerikansk gitarr som han köpte begagnad för 90 pund, någon gång i början av 1970-talet.

Hemma finns också en Gretsch Double Anniversary, men bara hemma. När tiderna var kärva sålde han fodralet...